

Mircea GHÎULESCU

Toată lumea râde, cântă și dansează

Cel aflat în vizită la **Teatrul Masca**, în bulevardul Uverturii din Cartierul Militari, nu știe de ce să se mire mai întâi: de vechiul cinematograf de cartier în paragină transformat într-o veselă clădire de teatru sau de stilul reprezentațiilor scenice pe care îl promovează Mihai Mălaimare, un mare actor îndrăgostit de circ și clownerie. Un om inepuizabil care a construit nu doar un teatru, devenind manager și impresar, ci și un stil distinct și asta fără a părăsi o clipă meseria de actor. Gama de spații teatrale pe care le vizează Mălaimare este și ea inepuizabilă – între spectacolul de interior și spectacolul de stradă. De altfel, clădirea este prevăzută cu un funcțional amfiteatru pentru spectacole în aer liber. În cea mai recentă premieră nu a mai păstrat din **Cafeneaua** lui Carlo Goldoni decât o amintire stimulatorie. Câteva elemente de atmosferă italiană, muzică siciliană, expresii uzuale, monosilabe și cam atât. Scenariul îi aparține în totalitate lui Mihai Mălaimare care lucrează de mai multă vreme pe *teatrul nonverbal*, acel teatru ecumenic (utopic, poate) pe care să-l înțeleagă și să-l iubească toată lumea. Sigur, se inspiră din *commedia dell'arte*, cea mai apropiată de idealul teatrului nonverbal, nu pentru că nu ar fi folosit textul, dar personajele erau fixe și intriga (canavaua) arhicunoscută. Ca urmare, nu există cuvinte decât în numeroasele cuplete muzicale pe care actorul și mimul Mihai Mălaimare le interpretează cu aceeași virtuozitate cu care își rostea textul, pe vremuri, la Teatrul Național din București. Nu ar fi de mirare să aflăm că și-a lansat un disc asemenea lui Ștefan Lordache. În rest, doar simulări de text și, cum ziceam, câteva expresii în limba italiană pentru coloratură spuse, comic, cu jumătate de gură. Mălaimare nu pornește de la artă către public, ci invers, duce arta spre acesta, folosind cele mai accesibile forme de spectacol, de la muzică la clownerie, pantomimă, acrobație și jonglerie, pentru că, ne mărturisește el cu eufemism, „publicul de cartier are gusturi foarte diverse” de unde trebuie să înțelegem, „nu foarte evolute”. Ciudat este că toate spectacolele lui Mihai Mălaimare de la „Masca” se supun cu rigoare unui crez estetic, ceea ce este mai greu de găsit într-o epocă a eclectismului ca a noastră. De aceea *Cafeneaua* este un spectacol pentru toate gusturile în care își poate găsi mulțumirea și cel care a văzut peste o mie de spectacole la viața lui și altul care se află pentru prima oară la teatru. Pentru toată lumea este ceva pe cât de amuzant pe atât de adevărat. Tema principală („frumusețea femeii și vitalitatea iubirii”) se înnegurează în teme colaterale (bătrânețea și moartea), pentru a se întoarce voioasă ca o melodie în punctul de pornire: eterna iubire. Dar mai ales *Femeia (Ea)* întrupată de o superbă americană în stil sportiv, jucată cu aplomb de Katy Balcă. Regizorul (același onorabil domn Mihai Mălaimare) te prinde în capcana veseliei, dar, din când în când, te abandonează. La un moment dat, numai de el știut, veselia îngheață. Un trandafir roșu cade în mijlocul scenei ca o nouă trezire la dragoste. Aceste învăpăiate

Mihai MĂLAIMARE

Foto: Livia Geabelea

Scenă din spectacol

Foto: Livia Geabelea

porniri sunt provocate de superba americană ce trage la hotelul lui Brighella, stârnind valuri de suspine și reverii Toți bărbații cunoscuți în *commedia* medievală italiană numită *del'arte*, de la vârstnicul *Pantalone* la *Pulcinella* (Sorin Dinculescu, prompt și inventiv), *Arlechino* (Valentin Mihalache, suplu și acrobatic), *Căpitanul lăudăros* (Sorin Aurel Sandu), și *Brighella* însuși (agil și dezinvolt în interpretarea lui Cosmin Crețu) sunt îndrăgostiți până în vârful urechilor. Chiar și *Pedrolino*, micul *Pedrolino* (Andrei Rădulescu), folosit pe post de pitic bun la orice pentru a stârni râsul, este autorul unei declarații de dragoste. Teatrul Masca nu este doar un teatru ci și o școală de actorie care vizează actorul complet care râde, cântă și dansează și, în plus, jonglează. Pentru că acrobațiile, jongleriile de circ, pregătirea vocală nu sunt înnăscute, ci se învață de la oameni de meserie cum sunt profesorii Ion Albu (lupte scenice), Ionuț Corlaci (acrobație), Jean Olteanu (Instrumente), Marius Olteanu (canto). Costumele (Sanda Mitache) sunt desprinse parcă dintr-un film cu gangsteri sicilieni ai anilor '20 dar sunt adaptate și prevăzute cu nu puține elemente comice merituoaase.

Teatrul Masca – Cafeneaua sau 6 declarații de dragoste sub clar de lună la Fontana di Trevi. **Scenariul și regia:** de Mihai Mălaimare. **Cu:** Mihai Mălaimare (*Pantalone*), Sorin Dinculescu (*Pulcinella*) Cosmin Crețu (*Brighella*), Valentin Mihalache (*Arlechino*), Sorin-Aurel Sandu (*Capitano*), Andrei Rădulescu (*Pedrolino*), Katy Balcă (Ea), Ana Daponte (*Rafaela*). În alte roluri: Alina Crăiță, Magda Frâncu, Laura Dumitrescu, Ana Tiroș, Florentina Nanău. Data premierei: 27 octombrie 2006.

Claudia LIPAN

Viața ca o pradă

Neînțelegerea lui Albert Camus vorbește despre două femei, mamă și fiică, proprietare ale unui han de mâna a doua, careucid cu sânge rece călători bogați și singuratici pentru a-și croi o viață prosperă. Ironia sorții face ca ultima victimă să fie tocmai fiul, respectiv fratele, plecat de-acasă în urmă cu 20 de ani într-o călătorie prin întreaga lume. Neputința de a-și găsi cuvintele și a-și comunica identitatea face ca jocul gazdelor să se deruleze până la capăt.

Nu cred că regizorul Felix Alexa putea să rateze întâlnirea cu două actrițe care știu cu exactitate măsura dramatică și absurdă a personajelor lor. Stai în sala Amfiteatru a Naționalului și nu-ți vine să-ți iei ochii de la Mariana Mihuț și Irina Movilă. Mariana Mihuț care joacă o mamă devastată de mustărări de conștiință și frică de pedeapsă; în mintea căreia stau visuri de femeie bătrână – liniște și puțină nepăsare; a cărei vorbă sacadată, nemulțumită, obosită nu dezvăluie decât înțelepciunea de a renunța la a pradă, puțin câte puțin, viața; un om care este jugulat de emoție și disperare în momentul când descoperă identitatea prăzii. Și, în fața tuturor, trage o dâră de rușine și vinovăție, ridicând sub reflectoare pașaportul fiului său mort. Și ție îți îngheață sângele în vine sub respirația ei întretăiată. Și îți vine parcă să te smulgi din scaun și să-i sari alături